

Városunk feje és büszkesége e tekintetben is példája a nemes lelkeknek. Az a vonzalom, amelyvel egykori tanárai iránt, különösen Magyar Gábor iránt, a magyar piarista-rend jelenlegi főnöke iránt viseltetik, a tanítványi hála, fiúi szeretet és ideális barátság leg-szebb harmoniája. S az a ragaszkodás, amely-lyel egykori tanárai iránt viseltetik, átárad szívéből a piarista-rend egyetemére. Megtisztelő barátságával és őszinte vonzalmával magához csatolja annak összes tagjait, akik benne, hogy saját szavaival fejezzem ki, a „külső rend-társat“ (extranens-t) tisztelik.

Érzem, ezen intim adat kevésbé való a nyilvánosság elé, de szívem sugalma ellentárlhatatlanul készített ennek közlésére, mert fontosnak tartottam egy olyan adattal járulni Lázár György jellemének megvilágításához, amely őt oly oldalról mutatja be, amely oldalról a közönség, bár élete különben nyitott könyv gyanánt áll előttünk, talán mégsem ismerte őt még eléggé, aztán meg példát is akartam állítani szeretett polgármesterünkben, a szegedi piarista-intézet egykori „első eminens“-ében az ifjabb generációnak az iskola emlékeinek megbecsülésére.

A magyar kegyes-tanítórendet, különösen pedig annak szegedi intézetét büszke önértzet tölti el ez ünnepi alkalommal, amidőn Szeged város második rekonstruktorának szentel a halás közönség emlékűnapet s hálául hő főhászt küld a mindenhatóhoz a szeretve tisztelt tanítvány boldogságáért, kérve az egek urát, adjon az ünnepeltnek hosszú, boldog életet, adjon intézetünknek s általa városunknak még sok oly kiváló tanítványt, amilyen Lázár György!

Szinger Kornél.

*

Indítatva érzem magamat én is, hogy szeretett polgármesterünk érdemfűzéséhez szerény kis virággal hozzájáruljak. Merem állítani, hogy épen Lázár Györgynek orosz-lánrsze volt a villamos vasut létesítésében, ami — ezt szerénytelenség nélkül állithatom — fontos földadatot teljesít Szeged város fejlődése, fölvirágzása, valamint a lakosság jóléte körül.

Hivatottnak érzem magamat ezen sorok közlésére annál is inkább, mert közvetlenül tudom, mily nagy az érdeme ezen vállalkozás körül, közvetlen tanuja voltam az odaadó, fáradhatlan buzdításnak és nem csüggedő közreműködésnek, melyet Lázár György az ügy körül kifejtett.

Midőn szeretett polgármesterünk székfoglalása alkalmával tartott programbeszédében a villamos vasut létesítését, mint első-rangu városi érdekét festette, bizonyos csüggedés uralkodott országsszerte minden téren: hiszen az eksz-leksz időket éltük, a politikai bonyodalmak, a tőke bizonytalansága és politikai pangás uralta országsszerte a helyzetet. És habár mindannyian éreztük, hogy a régi, rozoga, kis dimenzióju, minden tekintetben tökéletlen lóvasut távolról sem képes egy előretörő város közlekedési igényeit kielégíteni és bármennyire éreztük annak idején, hogy egy fejlődő város első és nélkülözhetetlen tényezője egy megfelelő közlekedési eszköz, mégis bizonyos legyőzhetetlen látszó kishitőség, általános pénzügyi és gazdasági pangás és a lappangó politikai válság bénítólag hatott minden kezdeményezésre.

Már az 1899-ik év kezdetén történtek az első kezdeményezések a régi lóvasutnak villamos üzemre való átalakítására, de majdnem egy lustrum mult el, míg Lázár György a város önkormányzatának élére állott és az ügyet erősen kezébe vette. Attól az időtől fogva a már-már elhaló ügy új életre kelt. Lázár Györgynek köszönhető, hogy a több ízben holtpontra jutott tárgyalások eredményre vezettek, békítő befolyásának és koncilians magatartásának sikerült az ellentéteket kiegyenlíteni és a felette fontos közügyet dűlőre juttatni. Az elébünk tornyosult akadályokat sikerült leküzdeni és

bizvást hivatkozunk a hatóság és a közönség egyöntetű véleményére, hogy a villamos vasut létesítése által városunk, mely közlekedés tekintetében egy pár évvel ezelőtt sokkal kisebbrangú városok mögött állt, ma ezen a téren is méltó helyet foglal el a vidéki városok között.

Ennek a néhány sornak nem földadata, hogy Lázár Györgynek a villamos vasut körül kifejtett munkásságának minden egyes mozzanatát felölő történetét adja. Egy jellemző epizódot azonban fölemlitek, amely Lázár Györgynek a villamos vasuthoz és ennek létesítéséhez fűzött viszonyát jellemzi. Történt ez pedig 1908 október 1-én, egy sötét, de barátságos őszi estén. Ezen a napon lett a villamos vasuti hálózat fővonala a forgalomnak átadva és első ízben csilingeltek a villamos kocsik a város főutcáin, Szeged fejlődésének új korszakát hirdelve.

Alig hangzottak el a műtanrendőri bejárassal kapcsolatos bankett utóhangjai, midőn, e sorok írója, találkoztam a Széchenyi-téren jó „podestánkkal“, aki egyes-egyedül a Tiszakávéház előtt levő fasor egyik padján némán ült a sötétben. A hely meglehetősen üres volt s én gondoltam, hogy polgármesterünk egy villamos kocsira vár. De jöttek is, mentek is a villamosok, Lázár György pedig ült, nézett és várt. Ekkor közeledtem hozzá és kérdeztem: „Mit csinál itt polgármester uram?“ — „Gyönyörködöm, fiam!“ volt a barátságos válasza és mintha egy könyecsepp látszott volna jószágos szemében. Ez a könny többet beszél, mint bármely dikció, ez a könny az elért siker fölötti örömmérzetének önkénytelen kifejezése volt, és ezért a könnyért, amelynek csak én voltam tanuja, szeretem őt és szívem egész melegéből kívánom, hogy a Gondviselés engedje neki, hogy a város fejlődésére, fölvirágzására, valamint a polgárság jólétére irányított terveiben ép úgy koronázza siker, mint az első nagy kezdeményezésében: a villamos vasut létesítésében.

Rosenfeld Nándor.

*

Soha nem pihenő és soha elégséges idővel nem rendelkező polgármesterünket, a saját szójárása szerint „csak röviden“ így jellemezhetem:

Mint főnök: elismerő és igazságos.

Mint ember: jószívű.

Mint barát: hűséges.

Aki közelebről nem ismeri és nyári estén-kint kedvenc tartózkodási helyén, a Tisza-szobor előtt vagy a Kass-vigadó egyik félreeső asztalánál folyton tervezgetve és egymagában üldögélve látja: el sem hinné, hogy a „nikotinmentes“ szivarjait mohó gyorsasággal és egymásután szivogató hallgatag uri ember külsője milyen meleg szívet és a humor iránt milyen fogékony kedélyt takar. Nincs az a komoly foglalkozása, melyben egy-egy tréfás dolog föl nem vidítaná és sikerültén ne ő örülne legjobban.

Végtelenül szerény s önmagával mentől kevesesebbet foglalkozik. Csak két tulajdonsága van, melyeknek méltatásában kész elmenni akár a hivalkodásig s ezek: a *karcusága* és a *névalóirása*. De ezekre azután büszke is — és méltó!

Egyéb kvalitásairól *eredményei* beszélnek.

Faragó Ödön dr.

*

Lázár György megelégedden tekinthet vissza polgármesteri működésének eredményeire. Helyes érzéssel tudta felfogni a városnak nemcsak kulturális érdekeit, hanem, ami legfontosabb, épen a város fejlődésének szempontjából, az ipar és kereskedelem kivánalmait is. Mindenütt, ahol e téren lendíteni lehetett, észlelhetjük az ő pártfogó, istápoló tevékenységének hatását s ennek tulajdonítható, hogy a városok versenyében Szeged ma már a vezetők között szerepel. Gyáripara, kereskedelme a fejlődésnek magas fokára emelkedett; egészséges, élénk üzleti élet lüktet a város falai között, ami-

ről pár évtizeddel ezelőtt még álmodni sem mertünk. Ezért hálával és elismeréssel tartozik a kereskedő és az iparos is az ő bölcs vezetésének, amely az ipar és kereskedelem fellendítésével az egyre fokozódó drágaság és súlyos közterhek elviselését egyrészt tetemesen megkönnyítette, másrészt a polgárok vagyonosodásának is alapott teremtett az általános értékelkedés, különösen az ingatlanok rohamos értéknövekedése s a forgalom folytonos és nagymérvű emelkedésének céltudatos előmozdításával, ami egyik legkiválóbb érdemét képezi. Büszkén és boldogan valljuk ezért őt a mi vezérünknek és erőt és egészséget kívánunk neki, hogy e téren még sokat és üdvöst alkosson.

Holtzer Dániel.

*

Akinek lelkében ott él a szép, boldog, gazdag és munkás Magyarország álmképe, gondoljon arra a fekete hajóra, amely a halál felé, a nagy vizen által viszi az igaz magyar kivándorlókat: az alig megszületett csecsemők apró hulláit.

Lázár György dr gondol arra a fekete hajóra s amint tudomást szerzett arról, hogy Szeged város belterületén az 1909. évben 2517 élveszületett csecsemő közül az egy év elérése előtt meghalt 583 csecsemő, azaz 100 élveszületett közül több mint 23 nem érte el az egy esztendő, programjába vette, hogy küzdeni fog városunk ezen nagy csecsemőhalálozása ellen és hogy minél több csecsemőt meent meg az életnek.

Kívánom, hogy ezen nemes törekvése minél eredményesebb legyen városunk javára, hazánk jólétére és dicsőségére.

Dr. Turcsányi Imre,
az állami gyermekmenhely
igazgató-főorvosa.

*

Ünnepi Szeged egész polgársága a hatvan éves polgármestert. Ünneplik, mint aki hön szeretett városában rövid hét év alatt nagyon sokat alkotott. Ünneplik a munka derekán levő polgárt, akitől még alapos reménnyel vár a város sok nagy alkotást. Ünneplik nagy tehetségét, vasnál keményebb szorgalmát, hatalmas munkaerejét. Én is ünneplem ezeket.

De ha úgy arra gondolok, hogy ha a város akármelyik polgára — még ha neki ellensége volt is, vagy akit ő még soha nem látott és nem ismert is, — ha mondom, a város akármelyik polgára nemcsak közérdekű, hanem akármilyen ügyes-bajos magánügyében tanácsért, támogatásért, segélyért hozzá fordul, ha csak megteheti, rögtön teljes lélekkel és erejével segítségére kel. Én sok ilyen esetről nem tudok, de többről tudok, mint ő gondolja.

Én ezt a hatvan éves polgármestert a városnak, mint nagy családnak ezt az igazi jó „Atyját“ zárom a szívembe, kérve a Mindenhatót, hogy ennek a városnak az élén teljes erejében még sokáig tartsa meg.

Szeged, 1911 április 13.

Somogyi Szilveszter dr
r. főkapitány.

*

A gyerekek: kicsik, nagyobbak, szelidek és csintalanok, olyan szeretettel veszik körül „Gyuri bácsi“-t, hogy egyszer iskolaszéki elnök korában, mikor valamelyik iskolát látogatta, az egész osztály pillanat alatt a nyakában volt. A tanító, aki csak pár pillanatra hagyta magára osztályát, rémülten futott vissza a szokatlan lármára s ijedelme még nagyobb volt, mikor látta, mi történik.

— Ne bántsa, tanító ur, — nyugtatta meg az ő szelid mosolyával, aztán leszedte a kis nebulókat magáról, — mars a helyetekre haszontalanok, nem vagyunk most otthon, mindenki jól viselje magát, hiszen megmondtam már, hogy aki jó lesz, annak megmutatom a tengeri herkentyűt!

És lön nagy csend, a nagy kérdő szemek és a kicsi szájak tátva maradtak, az előadás pedig zavartalanul folyt tovább.